

Soldater mene om de krigsmæssige Øvelser, der nu ere afsluttede, skal jeg forsøge at forme et Par Betragtninger herover.

Jeg gjorde Tjeneste ved 17de Bataillons 4de Kompagni, hvilket med andre Ord vil sige, at jeg var saa heldig at gøre Tjeneste under Officerer af den vaskeægte Slags. For at begynde med Topfiguren skal jeg nævne Bataillonens Chef: Oberstløjtnant Elis Wullf. Han paastaas at være en dygtig Officer. Det kender jeg ikke noget til, men derimod ved jeg, at han ejer den Evne at kunne gøre sig forhadet blandt sine undergivne.

Det var hans Lyst at lade Mandskabet staa op i indtil en Time, medens han holdt militaristiske Taler og stemplede anderledes tænkende som ufornuftige Mennesker. Det gjorde ikke Indtryk paa ham, at den ene af de indkaldte Soldater efter den anden faldt besvimet om. Han snakkede fort — og paa en Maade kunde man sige: Gud ske Lov! Jeg tror ikke, der er drevet bedre eller mere virksomhedsfuld antimilitaristisk Agitation end den, han udfoldede.

Han var haardhudet — naar det gjaldt andre. Under hans Regimente turde Lægen ikke sende nogen til Sygehuset. Enhver, der kunde traskes med, skulde med. Jeg har set Folk, hvis Fødder var lasede, og som havde Huller op omkring Hælen, blive forsynede med Tælle og Ordre til at melde sig tilbage til Kompagniet. Jeg har ogsaa ved saadanne Lejligheder hørt Lægen sige, at det var uforsvarligt at beordre en saadan Mand til Tjeneste. Men han havde aabenbart sine Ordre. Oberstløjtnant Wullf vilde hellere have et stort Tal hinkende og stønnende Soldater i Geledderne, end han vilde have Sygehuseene fyldte med levende Beviser for, at 17de Bataillon blev trukken alt for haardt igennem.

Ogsaa paa anden Maade forstod han at gøre sig forhadet. Ved et af Kompagnerne gjorde en opløben indkaldt Korporal Tjeneste. Han misforstod sin Stilling i den Grad, at han ved enhver Lejlighed indmeldte sine Kammerater og derved skaffede dem mange Ubehageligheder. En skønne Dag revnede Ballonen. Det meste af Kompagniet stormede sammen om Korporalen, raabte Hurra for ham og overdængede ham med Osteskorper og Pølsestumper.

Det passede ikke Oberstløjtnanten. Den tjenstivrige Korporal burde ikke behandles saaledes. I sin Vrede slog Hr. Wullf ned paa den Mand, der stod ham nærmest. Det var tilfældigvis en fra et helt andet Kompagni, en Mand, som ikke havde taget Del i Opgøret, men desuagtet lovede Oberstløjtnanten ham Døden og Djævelen og krævede, at den vedkommende Kompagnichef skulde „tage sig særligt af Manden“. Den formentlige Synder vovede en spag Bemærkning om, at han intet ondt var sig bevidst, men Oberstløjtnanten afbrød ham saaledes:

„Vil De tie stille! Jeg ved bedre Besked end De! Det nytter Dem intet at komme med Forestillinger. Straffes skal De, og straffet bliver De!“

Begyndelsen gjorde den kære Sjæl ved at lade den indkaldte løbe efter sig, medens han red rundt og dirigerede den Stroppetur, han fandt det nødvendigt at tildele Bataillonens. Videre kom det heller ikke. Dagen efter overgav Hr. Wullf Kommandoen til den humane Oberstløjtnant Anning-Petersen, og den vedkommende Kompagnichef lod selvfølgelig ikke den indkaldte Soldat lide nogen som helst Slags uforskyldt Straf.

Inden Hr. Wullf fratraadte Kommandoen, benyttede han Lejligheden til at sætte sig et varigt Mindesmærke. En Soldat var om Søndagen, trods et givet Forbud, gaaet ind i Helsing, der ligger i Nærheden af det Sted, hvor vi paa dette Tidspunkt var indkvarterede. Det var naturligvis en Forseelse, men de fleste ville vel finde, at det var en af den Slags Forbrydelser, man kan taale at høre Tale om. Den Mening var Hr. Wullf imidlertid ikke af. Han idømte den menige 2 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost for den begaaede Forseelse, og for at der ikke skulde være Tvivl om, at Soldaten virkelig kom til at udsone denne raa Straf, befalede han, at han skulde føres i Arrest samme Aften. Det var en raa Straf, og alle uden Undtagelse fandt den umenneskelig haard, og at Hr. Wullf ikke paa mere værdig Maade kunde afslutte sin Virksomhed som Chef for 17de Bataillon.

Naturligvis havde en saa pragtfuld Bataillonchef ogsaa prægtige Officerer ved sin Bataillon. Jeg skal nævne en af dem, der gjorde sig mest bemærket, nemlig Kaptein Rockstroh, Chef for 17de Bataillons 4de Kompagni. Jeg havde Lejlighed til daglig at høre ham, og før hver Dag der gik, fik jeg stærkere og stærkere befæstet det Indtryk, at han var en ubehøvlet, udannet, ja raa Person. Om Morgenen dansede